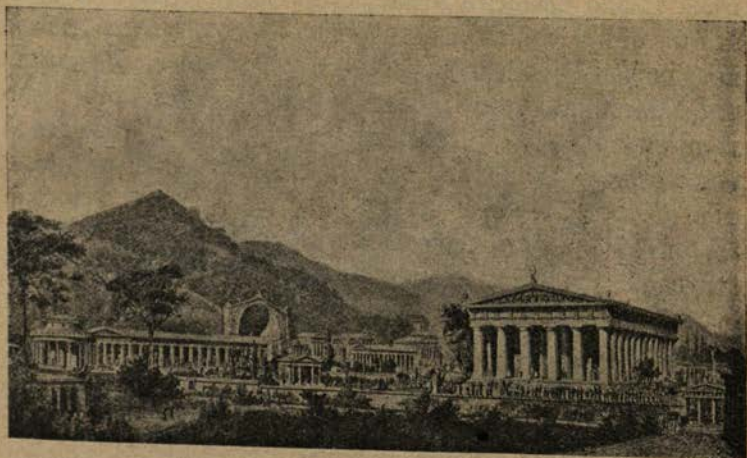

се смѣтатъ членове на голѣмото човѣшко общество и участвуватъ въ игритѣ. А старогръцкиятъ народъ . . .

— Какъвъ ти „народъ“, извика запалено и съ леко презрение Бѣгачтъ, който бѣше много припрѣнъ. — Извинявай, вуйчо Стефо, че те прекъсвамъ, ама може ли да се нарече „народъ“ оная дузина племена, които постоянно сж воювали помежду си, разрушавали си градоветѣ, заплѣнявали си взаимно населението, докато най-сетне, въпрѣки цѣлата си култура, станали плячка

Мѣстността Олимпия

на македонци, а после и на римляни, които били обединени и имали истинска държава . . .

— Браво, така те харесвамъ — каза студентътъ. Ти си правъ, ала тъкмо това е голѣмото значение на олимпийскитѣ игри за древнитѣ гръци, че поне за малко време — презъ всѣки четири години — тѣ карали този разкъсанъ народъ да се почувствува като нѣщо цѣло. По цѣлия тогавашенъ старогръцки свѣтъ, щомъ наблюдавали игритѣ, обикаляли празнично облѣчени глашатаи и съобщавали на всички радостната вестъ: „Великиятъ Зевсовъ празникъ настѣпи. Да престанатъ всич-